

Naar et stort Parti som Venstre, naar de Radikale og Socialdemokraterne vil sælge Øerne, og store Dele af Højre ogsaa vil sælge Øerne, saa tror jeg slet ikke, der vil være nogen Stemning her i Rigsdagen for at bevilge de mange Penge, som er nødvendige for at hjælpe Øerne paa Fode, og hele Fortiden lærer os det samme.

Jeg skal ikke komme ind paa nogen historisk Redegørelse i saa Henseende. Jeg vil blot pege paa, at alt, hvad der er sket i den svundne Tid, har været saare lidet i Retning af at hjælpe Befolkningen. Det er ganske rigtigt, at der har været enkelte Pengemænd, der har ofret Kapitaler for at sætte Foretagender i Gang derovre, men Ofre for at hjælpe selve Befolkningen er der ikke blevet ydet. Naar Forholdene er saa daarlige derovre, som de er, falder Skammen i høj Grad paa den danske Rigsdag, men jeg kan ogsaa sige, at det Parti, jeg tilhører, ogsaa i dette Tilfælde har stillet sig noget anderledes end de andre Partier.

I 1902 gav vi Løfte om, at der skulde blive foretaget Foranstaltninger til Fordel for Befolkningen derovre, men i 1906 gennemførte vi en Række Love, som ikke havde den fjerneste Betydning for selve Befolkningen, og Socialdemokraterne optraadte ved denne Lejlighed saaledes, at vi krævede ganske andre Reforme i social og hygiejnisk Henseende, Reforme, der virkelig kunde blive til Fordel, men de andre Partier, det konservative, Venstre og ogsaa de Radikale, stemte mod de Forslag, vi fremførte. Ved denne Lejlighed skylder jeg Sandheden at sige, at den nuværende Regering har mere end nogen anden vist Forstaaelse overfor den vestindiske Befolkning, og den nuværende Finansminister er den eneste, der nogen Sinde har gennemført noget, der havde den fjerneste Betydning for Befolkningen derovre, og det skal ikke glemmes ved denne Lejlighed overfor den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister har sammen med Kongen, vor nuværende Konge, Christian X, gennemført, at de første sorte Mænd holdt deres Indtog i Kolonialraadene som kongevalgte Medlemmer. Jeg føler mig overbevist om, og det har jeg Beviser for i mangfoldige Breve, at den indfødte Befolkning derovre altid vil bevare Finansministeren og Kongen i taknemmelig Erindring for det, de gjorde den Gang. De fleste af dem, der er til Stede her, vil vanskeligt kunne forstaa, hvilken stor Betydning det havde for det farvede Folk, hvad der blev foretaget ved denne Lejlighed. Den højtærede Finansminister har ogsaa forelagt en Række Lov-

forslag, og det er meget sandt, at der er blevet rettet Kritik imod disse, og meget muligt, at de vilde have vist sig ufuldstændige i Retning af at forbedre Tilstandene; men ovre paa Øerne erkender man, at den nuværende Finansminister, der modtog de indfødtes Repræsentant, havde den bedste Villie til at være med i et Arbejde, der kunde bringe den store Negerbefolkning bedre Tilstande. Dette skal ikke glemmes ved denne Lejlighed, for jeg betragter det nemlig som givet, efter alt hvad der foreligger, at de vestindiske Øer inden lang Tid vil tilhøre de Forenede Stater, og jeg føler mig ogsaa overbevist om, at Befolkningen derovre vil bekræfte de Ord, som jeg her siger overfor den højtærede Finansminister.

Men jeg vil gerne, forinden vi slutter Debatten, rette en Henstilling til Ministeren vedrørende Traktatens Art. 8 og særlig Bestemmelsen under Punkt 1, der vedrører straffede Personer og disses Skæbne, efter at Øerne er overdragne til Amerika. Jeg forstaaer ikke rigtig den Bestemmelse, der findes der i andet Stykke. Mange af de indfødte, som er straffede, er jo straffede for ganske ringe og ubetydelige Forseelser med forfærdelig høje Straffe. Der sidder i vore Straffeanstalter adskillige Mennesker, som er dømte efter disse gamle, gamle barbariske Straffebestemmelser, og jeg vil gerne spørge den højtærede Finansminister, hvorledes man vil forholde sig overfor disse Mennesker, naar denne Traktat er vedtaget og traadt i Kraft. Saa vidt mig bekendt, har man i Amerika betydelig mildere Straffebestemmelser for de Forseelser, de har begaaet, og det kan dog ikke være Meningen, synes jeg, at den danske Stat vil beholde dem til deres Død, for saa vidt de er dømte til Livsstraf for Forseelser, der i mange Tilfælde her i Landet langt fra medfører Dødsstraf. Der afsønes ogsaa andre Straffe af ret langvarig Karakter, for Tyverier, som i mange Tilfælde er begaaede af Sult og Nød og Trang. Jeg synes, at naar vi nu skiller os af med Øerne, kan vi passende afvikle dette Mellemværende med disse Personer. Der er ogsaa rejst en Masse Straffesager mod de Mennesker, som har ført Arbejderbefolkningen frem derovre; mod Hamilton Jackson er der, saa vidt jeg ved, anlagt en 20—30 Straffesager, de verserer for Hof- og Stadsretten. Dem henstiller jeg ikke til den højtærede Finansminister at tage tilbage; Hamilton Jackson er sikkert den sidste, der ønsker, at disse skal tages tilbage; han tager sikkert gerne det Martyrium, som vore Embedsmænd derovre